

това тіи пріимахъ отъ Грци-ты и добро-то и лоше-то, сир. че иѣкои отъ тѣхъ ся повреждахъ отъ Арианскѣ-тѣ ересь, която на Вѣстокъ толкова распри докара.

Най послѣ кога могущество-то на Вѣсточнѣ-тѣ Импѣріѣ начна да пада, кога Грци-ти Императори въ Италійскы-ты си владѣнія начнахъ слабо да ся дръжатъ, когато имъ прѣстоюще опасность отъ могущество-то на франкы-ты: тогава Римски-ти Епископи начнахъ да ся обръщать къмъ франкы-ты, къмъ Лонгобарды-ты, или къмъ другы иѣкои; сѫдба-та на старѣ-тѣ столицѣ на свѣта зависиша отъ теченіе-то на политически-ты обстоятелства.

Оставешый на самъ себе си Римъ, ся пригѣпяваше ту къмъ единѣ-тѣ, ту къмъ другѣ-тѣ странѣ. Ако и да удръживаše съ себе си иѣкаквѣ сѣнкѣ на стары-ты си правдины, обаче всичко-то негово вліяніе не ся простираше по' ната-такъ отъ неговы-ты прѣдѣлы; жители-ти му сами ся грижашъ за сѫдбѣ-тѣ на свой градъ, и Сенаторъ-ть Римский пѣмаше по' голѣмо значеніе и достоинство, отъ колкото има сега иѣкой гражданинъ на Гамбургъ или на Любекъ.

Кога то вече Римъ стала съ всѣмъ Христіанскій, то въ число-то на тия Сенаторы градски ся пріимахъ и тамоши-ти Епископи. Като засядаше въ събраніе-то, тѣхпый духовенѣтъ санъ зафащаше прѣво-то мѣсто, кое-то послѣ имаше иѣкаквѣ видъ прѣдѣдателство. И така не е удивително, че Епископи-ти навыкиахъ да ся мѣсятъ и въ политически-ты работы; като патріоти, и подпадахъ едно слѣдъ друго на различни господари, за да не принадлежатъ сѫще никому.

Между това иѣкои Римски Епископи, като смыслахъ иѣко-гашне-то могущество на Римляне-ты, и че Римъ е бѣль столица на свѣта, не можахъ да не наплѣнитъ главы-ты си съ пла-нове за ползѣ-тѣ на честолюбіе-то си. Като бяхъ поддан-ници на Вѣсточнѣ-тѣ Имперіѣ, тіи тврѣдѣ добрѣ знаяхъ чи-нословіе-то на Іерархы-тѣ въ Имперіѣ-тѣ, чувствовахъ доста силѣ-тѣ на высоко-то понятіе за патріаршеско-то до-стоинство, което, като духовно, почиташе ся за най прѣво слѣдъ Императорскѣ-тѣ власть, и изъ рѣцѣ-ты неговы Им-ператори-ти пріимахъ Имперски-ты Короны, (това бяше са-